

Sygn. akt II Ka 300/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Karol Skocki

Sędziowie: sędzia Waldemar Cytrowski

sędzia Marek Ziółkowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

przy udziale prokuratora Jacka Górskiego

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2019 r.

sprawy **S. T. i D. T.**

oskarżonych o przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Słupcy z dnia 12 lipca 2019 r.

sygn. akt II K 285/17

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.
3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonych S. E.

T. i D. T. kwoty po 1176 zł tytułem zwrotu kosztów ustanowienia

obrońcy w postępowaniu przed sądem I instancji.

Marek Ziółkowski Karol Skocki Waldemar Cytrowski **UZASADNIENIE**

Wyrokiem z dnia 12 lipca 2019 r. Sąd Rejonowy w Słupcy, w sprawie o sygn. akt II K 285/17 oskarżoną D. T. uniewinnił od popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy w Słupcy uniewinnił również oskarżonego S. T. od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 286 §1 kk w zw. z art. 12 k.k.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Prokurator, zaskarżając go w całości na niekorzyść obojga oskarżonych i zarzucając mu:

I. Obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, odbiegającą od zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę wyjaśnień obojga oskarżonych oraz zeznań L. G. i K. W. (2) poprzez:

- wskazanie w pisemnych motywach wyroku i uznanie za udowodnione obecności świadków – L. G. i K. W. (2) podczas dostaw paliwa płynnego i dokumentów sprzedaży paliwa przez podmioty gospodarcze reprezentowane przez M. K., co miało przesądzać o źródle pochodzenia nabywanego towaru, podczas gdy żaden z wymienionych w swoich depozycjach nie podawał, iż posiada jakąkolwiek wiedzę o tym, że dostarczany olej napędowy pochodził od firm reprezentowanych przez M. K. a wręcz wskazywał, iż „nie wie” kto był dostawcą paliwa do firmy oskarżonych,

- pominięcie w procesie wyrokowania tych zeznań M. K. (wcześniej wyjaśnień) w treści których wskazany świadek wskazywał, że „puste faktury były też dostarczane do firmy (...) (...)”, co koresponduje z treścią wyjaśnień S. T. i D. T. złożonych w dniu 11 lipca 2017 roku.

II. Obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 167 k.p.k. polegającą na zaniechaniu przeprowadzenia z urzędu dowodów – dowodu z zeznań funkcjonariuszy (...) Biura (...) w B. którzy mieli „zapropionować oskarżonym” aby „przyznali się tylko do otrzymywania bonusów na fakturach VAT”.

W oparciu o powyższe zarzuty Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Słupcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się bezzasadna. Wskazać należy, że apelujący kwestionuje przede wszystkim ustalenia faktyczne i przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów, a w konsekwencji i uznanie przez Sąd Rejonowy oskarżonych za niewinnych. Kontrola instancyjna wykazała jednak, że zarzuty te są chybione i stanowią typową polemikę skarżącego Prokuratora z prawidłowymi ustaleniami dokonanymi przez Sąd Rejonowy.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów zawartych w apelacji sąd odwoławczy pragnie zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Analiza dowodów przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co pozwala w pełni na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Sąd Okręgowy pragnie również podkreślić, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy oraz dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe oraz wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych, co do samego przebiegu zdarzenia.

Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone odpowiednio dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego w zakresie czynów zarzucanych oskarżonym przez Sąd Rejonowy dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Co więcej, jest ona oceną wszechstronną i bezstronną i jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd Okręgowy nie stwierdził także błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu Rejonowego. W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k., prawidłowo i w pełni oparty na poprawnie dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania.

Prokurator w złożonej przez siebie apelacji próbuje podważyć dokonaną przez sąd I instancji ocenę zeznań świadków L. G. i K. W. (2). O ile można zgodzić się ze skarżącym prokuratorem, iż świadkowie ci faktycznie nie wskazali wprost kto był dostawcą paliwa w firmie oskarżonych, w której oni pracowali o tyle w pozostałym zakresie zarzuty nie pozwalają na ich akceptację. Z zeznań świadka L. G., który w firmie oskarżonych pracował przez około 10 lat, wynika że odbierał paliwo przywożone do firmy, za które płacił gotówką. Dodatkowo wskazał, że widział ile było litrów fizycznie paliwa.

Podobnie świadek K. W. (2), który nadal jest pracownikiem firmy oskarżonych – co prawda nie potrafił wskazać personaliów osoby przywożającej paliwo, jednak podkreślił, iż również odbierał paliwo i płacił za nie gotówką na co otrzymał stosowny kwit. Dodatkowo podkreślił, iż widział osobiście jak paliwo było zlewane do zbiorników.

Zeznania świadków K. W. (2) i L. G. wespół z wyjaśnieniami oskarżonego S. T., który potwierdził, iż właśnie ci pracownicy odbierali paliwo od M. K. potwierdzają, iż fizycznie dochodziło do transakcji zakupu paliwa, co potwierdzały faktury, które nota bene nie były „puste”.

Nie można także zgodzić się ze skarżącym prokuratorem, iż zeznania świadka M. K. jednoznacznie potwierdzają, iż wystawiał on puste faktury również dla firmy oskarżonych. Stara się nie zauważać skarżący, iż świadek ten wielokrotnie zmieniał stanowisko w swoich wyjaśnieniach czy zeznaniach. Początkowo przecież będąc przesłuchanym właśnie w charakterze podejrzanego świadek M. K. zaprzeczał, aby w ogóle kiedykolwiek wystawiał puste faktury.

Jako niezasadny rodzi się zarzut obrazy przepisów postępowania art. 167 k.p.k. Przy dokonywaniu przez sąd I instancji oceny wyjaśnień oskarżonych S. T. i D. T. nie zachodziła konieczność konfrontacji tych wyjaśnień z zeznaniami pracowników (...) Biura (...). Słusznie bowiem Sąd I instancji przyjął jako logiczne i w pełni wiarygodne te wyjaśnienia oskarżonych złożone jako pierwsze w toku postępowania przygotowawczego. Ponadto zauważyć należy, iż trudno oczekiwać od pracowników (...) Biura (...), aby dokładnie pamiętali właśnie sprawę oskarżonych w przedmiotowej sprawie, a to z uwagi na wielość analogicznych spraw jak i wpływ czasu.

Istotne znaczenie w przedmiotowej sprawie miała także decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego w G. z dnia 5 lipca 2012 r. Po dokonaniu przez ten Urząd wnikliwej analizy przejechanych kilometrów w ramach świadczonych usług w firmie oskarżonych w stosunku do ilości zużytego paliwa na podstawie faktur księgowych Urząd Skarbowy w G. umorzył postępowanie podatkowe w sprawie określenia zobowiązania podatkowego za rok 2004 r. i 2005 r. Zatem już w postępowaniu podatkowym oskarżeni udowodnili, iż faktycznie ponieśli koszty związane z osiągniętym dochodem w latach 2004-2005.

Na koniec wskazać również należy na stanowisko Sądu Najwyższego w zakresie czynów analogicznych, co zarzucane oskarżonym, które niezależnie od bezzasadności stawianych zarzutów apelacyjnych, co do zasadny, wyklucza możliwość przypisania oskarżonym sprawstwa przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

Ustawowe upoważnienie udzielone organowi podatkowemu (organowi kontroli skarbowej) do zaniechania sprawdzenia prawidłowości samoobliczenia podatku w deklaracji (art. 21 § 2 ordynacji podatkowej i art. 99 ust. 12 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług), w której podatnik zaniżył podatek należny, wyklucza realizację przez niego znamion z art. 286 § 1 kk w postaci doprowadzenia tego organu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez zaniechanie pobrania podatku należnego (postanowienie SN z dnia 24 czerwca 2015r., I KZP 2/15, LEX nr 1746374).

Zachowanie polegające na zaniżeniu należnego za dany okres rozliczeniowy podatku prowadzi do uniknięcia wydatku z własnego mienia podatnika kosztem uszczuplenia spodziewanego dochodu Skarbu Państwa i jako takie nie stanowi niekorzystnego rozporządzenia mieniem z majątku Skarbu Państwa, polega bowiem na zaniechaniu rzetelnego zgłoszenia przedmiotu opodatkowania, prowadzącym do uniknięcia wydatku z własnego majątku podatnika kosztem uszczuplenia spodziewanego dochodu finansowego Skarbu Państwa i pozostaje poza zakresem znamion oszustwa z kodeksu karnego (wyrok SA w Katowicach z dnia 26 czerwca 2014r., II AKa 153/14, LEX nr 1537361).

W oparciu o powyższe rozważania - zdaniem sądu odwoławczego - Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, iż nie można przypisać oskarżonym S. T. i D. T. sprawstwa w zakresie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 k.k. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy uznając apelację prokuratora za oczywiście bezzasadną, nie znajdując żadnych przesłanek przemawiających za zmianą lub uchYLENIEM zaskarżonego wyroku.

O kosztach procesu orzeczono stosownie do art. 636 § 1 k.k. i 632 pkt 2 k.p.k. w zw. § 11 ust. 2 pkt. 3 i § 17 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 poz. 1800), zgodnie z wynikiem postępowania apelacyjnego i uwzględniając wniosek obrońcy o zwrot wydatków poniesionych przez oskarżonych w związku z ustanowieniem obrońcy i jego udziałem przed sądem I instancji.

Waldemar Cytrowski Karol Skocki Marek Ziółkowski